

Ἡ ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΑΔΑΣ

Συνιστάμενον ὑπὸ τοῦ Υπουργείου τῆς Παιδείας ὡς τὸ κατ' ἐξοχὴν παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἀιθερὶς παρασχὼν εἰς τὴν ἡλικίαν ἡμῶν διαηρησιαίαν καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριάρχου Κωνσταντινουπόλεως, ὡς ἀνάγνωσμα ἀριστον καὶ καλοσημειωτάτον εἰς τοὺς παῖδας.

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΑΗΡΩΤΕΑ

ΕΞΩΤΕΡΙΚΟΥ: Ἔτησίαν. Δρ. 35. Ἐξήμερον δρ. 19. Τριήμερον δρ. 10.
ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ: Αἰθῶρα Γρ. Δ. 50. Ἀγγλίας, Κε. τρον καὶ λοιπῶν Ἀποικιῶν οὐλίνα 10. Ἀμερικῆς δολλὰρ. 4. Λοιπῶν χωρῶν φράγκα γαλλικά 25. Ἐξήμερον καὶ Τριήμερον ἀνελεύτως.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΙΔΡΥΘΗ ΤΩ. 1879

ΙΔΡΥΤΗΣ -- ΕΚΔΟΤΗΣ ΚΑΙ ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ

ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

Ο ΤΟΜΟΣ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ

Ἀρχίζει τὴν 1ην Δεκεμβρίου, ἀλλ' αἱ συνδρομαὶ ἀρχίζουσι τὴν 1ην οὐοὐδὴποτε μηνός.

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

Ὅδος Ἐβριταίου δρ. 38, παρὰ τὸ Βαθρβάκιον

Περίοδος Β'—Τόμος 300ς

Ἐ. Ἀθήναι, 17 Δεκεμβρίου 1922

Ἔτος 46ον—Ἀριθ. 3

Ἡ ΜΙΚΡΗ ΒΑΣΙΛΙΣΣΑ

[Μοθιστόρημα ὑπὸ ΜΑΡ Ε ΓΙΡΑΡΔΕΤ]

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Γ' (Συνέχεια)

Ἡ κορία Ροζεμόντ ἔτρεξε καὶ δὲν ἤξερε πῶς ν' ἀρχίσῃ:

—Μά...

—Ὑ μά; ἔκαμε ἡ Ζίνα.

—Ἡ Μεγαλειότης Σας ἴσως θὰ θυμῶσαι...

—Τελειώνετε, κορία Ροζεμόντ; τελειώνετε, σὰς παρακαλῶ! Θηρίο πιά ἔγινα καὶ δὲν τολμάτε νὰ μοῦ μιλήσετε;

—Τελειώνω... μάλιστα... ἔκαμε ἡ κορία τῆς τιμῆς. Οἱ δεσποινίδες ἤλθαν...

—Ν' ἀνέδουσι λοιπὸν γρήγορα!

—Ἦλθαν... ναι, περίμεναν λιγάκι... ὕστερα... ἀπὸς ἡ Μεγαλειότης Σας δὲν ξαναῦθε... ἔφυγαν...

—Ἐφυγαν ἡ Μίλη καὶ ἡ Κάρολα!

Ἄ, αὐτὸ πάει κολὸ ἰ. Νὰ τρέξουν νὰ τις φτάσουν ἰ. Γρήγορα στείλιτε κάποιον νὰ τις φτάσῃ καὶ νὰ τις ξαναφέρῃ εἰς ἀμέσως!

Ἐνας ἀγγελιαφόρος ἔλαβε διαταγὴ νὰ φέρῃ τις δὲν δεσποινίδες. Ἐβραβε, πήγε σὲ σπιτι τῆς μιανῆς, ὕστερα σὲ σπιτι τῆς ἄλλης, μὰ δὲ ὄρῃκε καμμίαν

ἔβγαν βγῆ περίπατο με τοὺς γονεῖς τους. Ἐν ἀμάξι εἰς εἶχε πάει στὴν ἐξοχή, μακρὰ, καὶ τοῦ κάκου πιά θὰ τις περίμενε ἡ μικρὴ βασίλισσα.

Ἦταν λοιπὸν γεμάτη φόβουκα, ἀφοῦ μάλιστα εἶλ' αὐτὰ τὰ πάθαινα ἀπὸ τὸ κεφάλι τῆς.

Ὅταν ἡ Ζίνα δὲν εἶχε κέφι, εἶλο τὸ παλάτι ἄλλαξε ὄψη, εἶων τὰ πρόσωπα τὸ μαρτυροῦσαν.

Ὅπως ἔβαν εἶναι συγγεφιασμένους ὁ οὐρανός, μιὰ ἀκαθόριστη λήπη πλέει μέσα στὸν ἀέρα καὶ σφίγγει τὴν καρδιά, χωρὶς κανεὶς νὰ ἔσῃρ τὸ γιατί.

***

Τὴν ἄλλη μέρα, ἄλλες ἱστορίες!

Ὅταν εἰς ἔφεραν νὰ δημογράψῃ τὰ χαρτιά, τῆς κατέβηκε ξαφνικὰ ἡ ἰδέα νὰ μάθῃ τί ἔλεγαν, μ' εἶλο ποῦ ἤξερε πῶς τὴν εἰδὼν τὴν εἶχε εἶλη ὁ ἀντιβασιλιάς.

Καὶ διάβασε:

«Συνιστάται νομοθετικὸν συμβούλιον παρὰ τῆ Βασίλισσῃ, ἧτις θὰ λαμβάνῃ γνώσιν τῶν νόμων τοῦ βασιλείου, πρὸς καλυτέραν διακοβέρησιν αὐτοῦ. Μέλη τοῦ συμβουλίου τοῦτου διορίζονται ὁ δικαστὴς κ. Μικροδόδος καὶ ὁ νομομαθὴς κ. Σιγισμῶνδος.»

Ἡ Ζίνα ἔβαλε τις φωνές:

—Τί ἔκαμε λέει ἰ; Νομοθετικὸν συμβούλιο; Σ' ἔρένα θὰ διδάξουν τοὺς νόμους τοῦ κράτους ἀετὰ τὰ γεροντάκια; Νὰ κοιτάξουν τὴ δουλειά τους, παρακαλῶ! Ἐγὼ θὰ τοὺς ἐφαρμόσω τοὺς νόμους; Γιατὶ λοιπὸν νὰ πονοκεφαλιάζω με τέτοιαις σκετοῦρες;.. Ἐπὶ τοὺς ἀετοῦ, ἐγὼ δὲ θέλω, καὶ κανεὶς δὲ μπορεῖ νὰ μ' ἀναγκάσῃ... Τί βασίλισσα εἰμ' ἐγώ;

Ὁ ἀντιβασιλιάς δοξίμασε νὰ ἐπιμνην. Μὰ καὶ ἡ Ζίνα.

—Θεῖς μου, τοῦ εἶπε, ζητῶ τὴν προστασία σου. Ἀπῆρσιν τὴν ἀνεφούλα σου ποῦ θέλουν νὰ τὴ βασανίσουν!

Ὁ θεῖος χαμογέλασε καὶ εἶπε μ' ἐπιείκεια:

—Ζίνα, δὲν ἔχεις δρόμι μισαλό!

—Ἐχω, θεῖε μου, καὶ παραέχω.

«Ὁ σινὸρ Πιτωκάτος, ὁ ἴταλὸς κληροκτῆς τῆς Ἰππασίας...» (Σελ. 18, στ. γ')

«Ὅταν ἡ Ζίνα δὲν εἶχε κέφι...» (Σελ. 17, στ. δ')

Ἀποδείξεις ὅτι διάβασ' αὐτὸ τὸ χαρτί πρὶν τὸ δημογράψῃ. Νομοθετικὸν συμβούλιο, ποτέ ἰ! Εἶμαι πολὸ μικρὴ... Ὅταν κλείσω τὰ δεκαπέντε, τότε θάπεσομε. Τώρα ἀφήτε με στὴν ἡσυχία μου!

Ὁ ἀντιβασιλιάς ἤθελε νὰ ἐποχαρῆσῃ. Μὰ γιὰ νλοσκοπέσῃ τὴν ἐποχαρῆσῃ του, γύρισε πρὸς τὴν πριγκητέισσα Βιλεντίνα καὶ ἐψέβησε:

—Τὸ κάτω κάτω, ἔχει δικιο ἡ Ζενιόλα μας... Ἄς ἀναβάλουμε δὲν χρόνια τὴν ἴδρυσιν τοῦ συμβουλίου. Οἱ κόριοι αὐτοὶ δὲ γάνουν τίποτα νὰ περμεύουν. Ἀργότερα θὰ διδάξουν καλύτερα τοὺς νόμους.

Ἡ Ζηνὴ χτύπησε παλαμάνια.

—Ἄ, θεῖς μου, εἶπερα ἐγὼ πῶς θὰ τὴ βοηθῶσαι τὴν ἀνεφούλα σου ἰ. Ἄδεν ἦταν ἀνάγκη νὰ μοῦ φορτώσαι το μισαλό με τις νομοθεσίας σας.

—Ὡς τώρα εἶναι τόσο λίγο φορτωμένο, εἶπε ὁ θεῖος ἀναστενάζοντας ἐλαφρά. Ἄς ἐλπίσομε πῶς θὰ κερδίσαι τὸν καιρὸ ποῦ ἔχεις χάσει.

Ἡ Ζίνα ἀπάντησε με μιὰ ἀόριστη χειρονομία, σὰ νᾶλεγε: «Ἐσῶ ἀρκετὰ καὶ αὐτὰ μοῦ φτάνουν ἰ!»

Κι' οι ήθικοι αδιουργοί του κακού, όλοι αυτοί που με το προσωπίο του φίλου επλησίαζαν το Γιάννη και με την σφοδρία πώς θα του γνώρισουν τον κόσμο, του έδιναν δλεθρικές συμβουλές και δλεθρότερα παροτρύματα, και τον μάθαιναν να κρινόη, να πνίη και να παίζη, για να μην είναι σαν κορίτσι, και τον κατήχησαν κλέφτη, —όλοι αυτοί οι έλεεινοί, ποιά ικανοποίηση θα δώσουν ε τη φτώχη οικογένεια και ε την κοινωνία ;

E. A.

ΑΘΗΝΑΙ ΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ ΟΙ ΕΠΟΧΕΣ

Αγαπητοί μου,

ΓΗ μας έχει κάποιο έλαττωμα εκ γενετής: «Ο άξωνας της δεν είναι κάθετος στο επίπεδο της τροχιάς της δλόγρου σπών Ηλιο». Θα την είδατε πολλές φορές... στο βιβλίο σας, πώς γράφει, πώς διαγράφει, τη μεγάλη έλλειψη: τρέχει γορτή, με τη μπάνα που λένε, κι' όχι ορθία, ίσια. Αυτό είναι το έλαττωμά της. Και έχετε ταποτελέσματα του; Οι τέσσερες εποχές του χρόνου! Γιατί ε αυτή την κλίση του άξωνα χρωστοδνται. Εξ αίτιας της, πότε έχουμε ημέρες μεγάλες και πότε μικρές: πότε ήλιο πολύ, φλογερό, και πότε λίγο, χλιαρό, ανεπαίσθητο: πότε χιόνια και πότε ζέστες άνοπόφορες: πότε Ισημερία και πότε ήλιοστάσιο, (πολύ μεγάλη μέρα δηλαδή και πολύ μικρή νύκτα ή το αντίθετο) πότε άνοιξη και πότε φθινόπωρο: πότε χειμώνα και πότε καλοκαίρι!

Και καλή σά κλίματά μας, τα ήμερα, τα έβρατα: οι διαφορές αυτές δεν είναι και τόσο μεγάλες: άμη στάλλα, τα διακεκαυμένα, τα κατεψυγμένα, τα δυστοχιζμένα; σάλλα με τις ήμερες και τις νύκτες των έξη μηνών ή με τις πιο ψηλές και τις πιο χαμηλές μαζί θερμοκρασίες; Πώς να ζήση ο κακόμοιρος ο άνθρωπος! Κι' έλα από την κλίση εκείνη, το γόρσιμο, το στράβωμα του άξωνα της Γης. Γι' άνοιξε μια στιγμή την Κοσμογραφία σας και... καταρωστε το! Έχει και το γούστο του, τη χάρη του, — αλήθεια!... Σαν το καπέλλο που το δάσουμε λιγάκι στραβά, σάν το λουλοδύ που το φοροδμε όχι στη μέση παρά στο πλάι. Κι' όμως να πόσα μας κάνει!

Θά ήπτε: "Αν ο άξωνας της Γης ήταν ίσιος, κάθετος στο επίπεδο της τροχιάς; Αν ο πλανήτης μας, θγαίνοντας από τα σπλάγνα του Ηλιου,

τοδ πατέρα του, —έταν καιρό που σεις...δεν είχατε γεννημένοι, — άρχισε να στρέφεται ίσιος κι' ορθιος σάν τη σβούρα σας; Τι θα συνέβαινε τότε; Τι καλό θάταν για μας; —"Α, πολύ σπουδαίο! Γιατί τότε, λέει, ε δλη τη Γη θα έθαίλιε μια αίώνια άνοιξη κι' Ισημερία! Τιποτα εποχές πιά: οδτε χειμώνας οδτε καλοκαίρια, οδτε χιόνια οδτε χελιδόνια. (δηλαδή χελιδόνια θά ή αν, αλλά δεν θα φεύγανε το Σεπτέμβρη για να γυρίζουν εδ Μάρτη: θα τάχαμε μαζί μας πάντα.) Μόνο στους πέλους θα βασιλευσε χειμωνιάτικη νύκτα αίώνια. Παντού άλλου άνοιξη. Για φαντασθήτε!

Κι' όμως η κλίση του άξωνα δεν είναι και τόσο μεγάλη: είκοσιτρείς ήμυαι μόιρες μόνο. Γι' αυτό κάποτε, μερικοί σοφοί μηχανικοί στην Αμερική, —άλλά στην Αμερική εκείνη που δρισκεται... στα μυθιστορήματα του Ιουλίου Βέρν, —σκέφθηκαν να βροδν τρόπο να τη διορθώσουν. Και έβρηκαν: Μια τεράστια έκρηξη, μια τεράστια κανονιά. Θα τράνταζε τη Γη και... θα τη σήκωνε ορθία. Αμέσως: έκαμαν τους λογαρισμούς τους. Ίπολόγησαν τι φουρνέλο σά σπλάγνα της Γης και πόση δυναμική χρειαζόταν, για να φέρη αυτό το άπτελέσσωμα. Και μετά τη θεωρία στην πράξη: Πήγαν κίπου στην Αφρική, — στην Ζανζιβάρη νομίζω, —βρήκαν μια μεγάλη σπηλιά σ' ένα γρανιτινο βουνό, την έσκαφαν άκόμα, την άνοιξαν δυο έτραπε, τη γέμισαν δυναμική και... βάρβα, φουρνέλο! Αναφαν το φωτίλι, ή τεράστια έκρηξη έγεινε, ένας μεγάλος σεισμός έτράνταζε δλη τη Γη, αλλά... αλλά ο άξωνας έμεινε όπως ήταν! Γιατί; —Γιατί οι σοφοί εκείνοι έκαμαν ένα μικρό λάθος στο λογαριασμό: Είχανσαν ένα μηδενικό στο τέλος! Κι' δταν το κατάλαβαν και το έβλεπαν, είδαν πώς για να ίσιώση ο άξωνας της Γης, χρειαζόταν τόσο μεγάλο φουρνέλο και τόσο πολλή δυναμική, ή μελανιτη, που θάταν άνθρωπίνως αδύνατο να βιάδουν πέρα από το έργο. Και το άρησαν...

Ε, λοιπόν να σά: πώς την ιδέα μου; Τόσο το καλύτερο που δεν διορθώνεται ο άξωνας της Γης! Τόσο το καλύτερο που δεν μποροδμε να εγκαθιδροδσουμε μια αίώνια άνοιξη ε δλο τον πλανήτη! Τόσο το καλύτερο που οι τέσσερες εποχές εξακελοδθούδ και θα εξακελοδθούδ να διαδέχονται ή μια την άλλη! Ο Θεός έφρει τί κάνει!... Δεν νομίζετε και σεις πώς από τη την αίώνια άνοιξη θα τη βερυνόμαστε; "Η καλύτερη, πώς δεν θα την κατατβαίνουμε, δεν θα την απολαμβάναμε, έφροδ δεν έβχαίτε πώτα ένα χειμώνα να μας την κάνη πωθητή; Και άπαρχει όφραίοτερο πράγμα, ήθονικότερο,

άπολαυτικότερο, άπ' αυτή την ποιηλία, τη διαδοχή των εποχών, το φθινόπωρο που έρχεται να μάς δροσίση μετά το καλοκαίρι, την άνοιξη που έρχεται να μάς ζωογονήση μετά το χειμώνα; "Η μήπως κι' ο χειμώνας δεν έχει τα δέλητρατά του μ' όλα του τα κρύα; ή μήπως και το καλοκαίρι δεν είναι όφραίο μ' όλες του τις ζέστες; Η ήτε... αν το λματε, κακό!

Κι' έγω πάλι γιατί, νομίζετε, σάς έγραφα σήμερα αυτά έλα; Από τη χαρά μου που άρχισε πώρα να μεγαλώνη ή μέρα και να μικρύνη ή νύκτα. "Ω, ναί! Από τις 9 του Δεκεμβρη, —άκοδτε; —ή Γη μας, το κράδι μας, γύρισε πάλι πρδς το Φώς και τρέχει πρδς την Άνοιξη.— Ζήτω!

Σας ασπάζομαι ΦΑΙΔΩΝ

Ο ΒΡΑΧΟΣ ΤΩΝ ΓΛΑΡΩΝ

[Μυθιστόρημα του Ακαδημαϊκού JULES SANDAUB]

Γ'. (Συνέχεια)

Αφού το ξαναφότσην σε καλό και γόνιμο χώμα, το λ' ολοοδύ ξανάγινε πάλι ζωηρό και δίνει έλπίδες πώς την άνοιξη θα ξαναβίση.

Είχε άρχισει κηέλα τη μυστηριώδη εργασία της ή Φόσις. Αν έβλεπατε το Στέφανο, θα ένομίζατε πώς διακρίνετε την ίκμάδα της ζωής να δουλεύη κάτω άπ' το λεπτό του δέρμα, που είχε άρχισει να γινεται μαλακό, ζωηρό και διάφανο. Τα χείλη του δεν είχαν πιά το χλωμό, το πελιδνό εκείνο χρώμα που λες και προκαλεί εδν τελευταίο άσπασμό. Τα μάτια του έλαμπαν ζωηρότερα, τα μάγουλά του άρχισαν να ροδίζον έλαφρά. Αλλά κι' ή μητέρα ξαναγεννιόταν δυο έβλεπε το παιδί της τη νεκρανάσταση.

Σ ένα γράμμα της σδν άντρα της, έγραφε:

«Ποιός να μου τώλεγε πώς θα είχα σήμερα την εδχαρίστητη να λογιζομαι εδτοχιζμένη! Όταν βλέπω το Στέφανο ζωηρό, μου φαίνεται πώς ο πανάγαθος Θεός μου έστειλε πίσω και τάλλα δυό... Έτσι τα βλέπω μπροστά μου και τα τρία κι' δταν κρατώ στην άγκαλιά μου και φιλώ το Στέφανο, νομίζω ότι και τα τρία μαζί τα σφίγγω στην καρδιά μου. Σ εθνωμονώ, θάλασσά μου, που μου το έστειλε!»

Ο πατέρας του Στέφανου κατόρθωσε να βρή καιρό και να πεταχθ σδ χωριό, ήταν ίσα-ίσα ο γίος του άρχισε νάναλαμβάνη. Έμεινε λίγες μόνο ήμέρες κοντά στην αγαπητή του οικογένεια, αλλά αισθάνθηκα την άνεκφραστη εδχαρίστητη να ιδη κι' αυτός με τα μάτια του τη σωτηρία. "Α, τί καλό γινάτρο που είχαν συμβουλευθ! ε, σε τί θαυματουργά γινάτρο είχαν

προστρέσει! Το παιδάκι πως θα ζούσε. Τις λίγες αυτές ήμέρες, ο πατέρας έλαβε καιρό να γνωρίση έρικατά το χωριουδάκι εκείνο και τις ώραιες του τοποθεσίας. Δεν έέρετε πώσο μετριάζεται ή λότη τοδ χωρισμού και τι μεγάλη παρηγοριά είναι, δταν γνωρίζουμε τη γωνία της γης που κατεικοδν εκείνοι που άγαποδμα! Μας φαίνεται τότε πώς δυο κι' αν πηγάζονδ, τοδ παρακολοδθούδμε, τοδ συνοδοδούδμε, τοδ βλέπομε, σά δάταν παρόντες, σά να ζούσαμε μαζί τους κι' έμεις.

Τοταρ από λίγες έβδομάδες, ο μικρός Στέφανος δεν είχε πιά φόβο να πεθάνη. "Η ζωή του εξασφαλιστήκε. "Η Φώς ε είχε τελειώσει το έργο της.

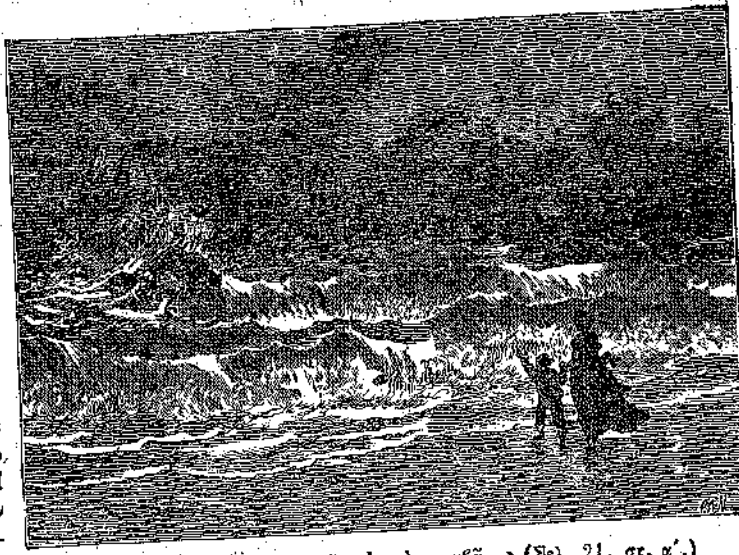
Στις άρχες του Αύγουστου, ή μητέρα του έγραφε σδν πατέρα:

«Τι να σοδ πώ, αγαπητέ μου, αυτό πιά δεν είναι παιδί, είναι ένα διαβολάκι! Κάτω στο λιμάνι, άλλον δεν άκούε κι' άλλον δεν βλέπει παρά τον Στέφανο σου. Κοίταξε τί είναι ο άνθρωπος! Ένδ λίγους μήνες πριν, όλοι τώδλεπαν και το λυπόταν, τώρα αυτό είναι ή χαρά, ο θόρυβος, ή κίνηση έλου τοδ χωριού. Δεν περπατά τρέχει, πετά! Δεν τρώγει καταδροχθίζει σάν τον άχόρταγο Άδη! Πώς βράζει μέσα του ή ζωή, το καταλαβαίνεις κι' από τα μαλλάκια του που είναι δλημέρα άνω κάτω σά φρόγανα. Μην άργήσης να στείλεις ρούχα και παπούτσια, γιατί να το ιδες είναι σε κακό χάλι. Αγγίστρι δεν πιάνει τά ρούχα του, τόσο κοροφλισομένα είναι, τί άλλο θέλεις να σοδ πώ; Όπου κι' αν σταθής, ε δλη την παραλία, θα έβης κουρελάκια από το πινταλόδι του. Δεν έχεις ιδέα πόσο άγαπητή ή θάλασσα: θάρρεις πώς τον τραβιά. Την αγαπά σά να τώξερε πώς από τη τον έσωσε.

Κι' ε; έδω πάλι καλά. Μα δεν έβρεις και το άλλο: ή παραλία δεν τοδ

φτάνει πιά τονειρό του είναι να μπη και στη θάλασσα. Νάβλεπες με τί χαρά ήρθε το πρώι να μου πη; πώς ο μπάρμπα Λαμπινέτος, ο σπιτονοικοκδρτης μας, έπεισθήκε να τον πάρη με το καίλι του, στο φάρμα! Ναι, μα δεν τοδ κάνω από τη τη χάρη. Νά σοδ πώ, κι' έγω αγαπώ τη θάλασσα: αλλά ένδ την αγαπώ, συγχρόνως και την φοβάμαι, την άποστρέφομαι, και κινδυνεύω έτσι να φανώ τέρας άχαριστίας σδν σωτήρα τοδ παιδιού μας.

«Όλα κι' έλα, είπα σδν Στέφανο, μ' από τη ή χάρη δεν σοδ γίνεται και πρόσθε μήν άκούσας πώς έβαλες το πόδι σου μέσα σε θάρκα, έστο και δεμένη, —άκοδς; —γιατί οδτε μια δραχμή, —άκοδς σδν Πουλίγγο. Το έμαπιά δέ μένεις σδν Πουλίγγο. Το έμαθα; σε παίρνω και φεύγομε τη τη γημή! — Αδτά, αγαπητέ μου, είναι τα πρακτικά της σημερινής μας ήμέρας. Τώρα που σοδ γράφω, το παιδί είναι πλαγιασμένο και κοιμάται. Κρίμα να μην είσαι έδω να το καταρωδσης, τί έμορφο που είναι! Γιατί, πρέπει να έέρης, το διαβολάκι μας είναι άγγελικό στην όμορφιά. Το στοματάκι του σά ράδι μισανοιζμένο. Τα μαγουλάκια του, καθώς είναι ήλιοκαμένα, έχουν μια γαλάδα σάν τοδ έριμου ροδάκινο. Το μέτωπό του βγάει τον έρωτα σά μικράδιαμαντάκια κι' ή πνοή του είναι τόσο γλυκιά, που την παίρνεις για εδωδία λουλοδιδού. Γι' όφρατα που κοιμάται τώρα! Τί ήσυχία! τί άνάπαυση! τί γαλήνη!.. Και να σολλογιζεσαι πώς μόλις έφυγήση, δλ' αυτά θα γίνουν τρικυμία, παραχή και κακό!»

«Η θάλασσα θάρρεις πώς τον τραβιά...» (Σελ. 21, στ. α')

Αλληλογραφία

«Ας άφήσομε άκόμα τη γορτή πέννα της κορίας Ειζόνης να μάς πη κι' άλλα για το Στέφανο, πολύ περιεργα. Σας άντιγράφω έδω κομμάτια από τα γράμματα που έστειλε σδν άνδρα της, για να ιδήτε τί καλή κι' έξιόλογη γυναίκα ήταν, και άκόμα να μάθετε διάφορα για τα έργα, τις ήμέρες και... τα κατορθώματα τοδ γιού της.

26 Αύγουστου, 1864

«Πιστεύω κληθινά πώς ο Στέφανός μας αγαπή τη θάλασσα που τρελαίνεταν! Τόν βλέπεις μέσ' στη λαβρά του μεσημεριού, να στέκεται και να κοιτάζη τη θάλασσα. Τη στεριά οδτε κών τη λογαριάζει: ο νοδς του έλος είναι στη θάλασσα.

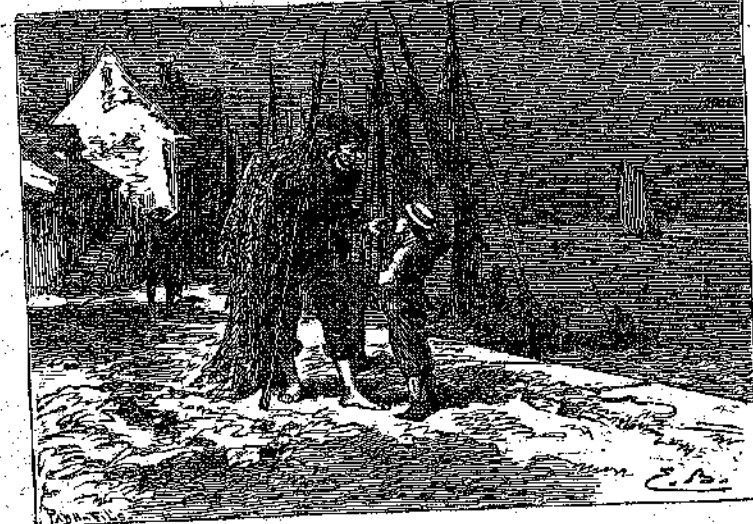
(Έπειτα συνέχεια).

Μετάφρασις Η. Ι. Φ. και Γ. Σ.

ΦΘΙΝΟΠΩΡΙΝΑ ΤΑΞΙΔΙΑ ΣΤ' ΑΚΥΜΑΝΤΑ ΑΥΤΑ ΠΛΑΤΗ...

Σε' άκούσαντα αυτά πλάτη, τα νεκρά, σ' αυτά τα οιοπεινά νερά και μαύρα, κάποια γλυκιά κι' άέχαστη χαρά μίς άνοιξης καλιάς πώς δεν ξαναδρα! ... Τότε δλο φώς, ταξείδια και ζωή σε μαγικά, χαρούμενα άερογυλία κι' άνάσινε το στήθος στην πνοή του μπάτη που έφουσοδσε άγάλια άγάλια. Κάπιο έπεροούσιο φώς είχε κυθη και μια χαρά στα πέλαγα ξεπλώσει... ..δς κι' ένας γλάρος είχε τρελλαθη στην όμορφιά της θάλασσας την τόση, και με το φώς καιχνιδίτε τρελλά το κύμα άεροφιλόφτας μεδυμένο, —το κύμα που άντηχοδσεν άκαλά, καλιά, γλυκά τραγούδια, ξεχασμένα, — και μες στο φώς λικνοδσε τα φτερά σδν μπάτη μέσα, στη γαλάζιαν αύρα... —Στ' άκούμαντα αυτά πλάτη και νεκρά κάποια καλιά χαρά πώς δεν ξαναδρα!

ΙΩΑΝ. Θ. ΚΑΚΡΙΑΝΣ

«Ο μπάρμπα Λαμπινέτος έπεισθήκε να τον πάρη σδν φάρμα.» (Σελ. 21, στ. β')

Τὸ Βραβεῖον καὶ τὰ Ἔθνη

1.—Οἱ Διαγωνισμοὶ τῆς Διαπλάσεως...

2.—Εἰς τοὺς Μεγάλους Διαγωνισμοὺς:

α.—Ὁ τυχὼν Α΄ Βραβείου λαμβάνει...

β.—Ὁ τυχὼν Β΄ Βραβείου λαμβάνει...

γ.—Ὁ τυχὼν Γ΄ Βραβείου λαμβάνει...

δ.—Ὁ τυχὼν Δ΄ Βραβείου λαμβάνει...

ε.—Ὁ τυχὼν Ε΄ Βραβείου λαμβάνει...

στ.—Ὁ τυχὼν ΣΤ΄ Βραβείου λαμβάνει...

ζ.—Ὁ τυχὼν Ζ΄ Βραβείου λαμβάνει...

η.—Ὁ τυχὼν Η΄ Βραβείου λαμβάνει...

6.—Τὸ Βραβεῖον τῶν Ἐθῶν...

α.—Εἰς τὸ τέλος τοῦ ἔτους...

β.—Δύο δεύτερα Βραβεῖα ἀπονέμονται...

γ.—Τρία Τρίτα Βραβεῖα ἀπονέμονται...

δ.—Ὁ τυχὼν Α΄ Βραβείου λαμβάνει...

ε.—Ὁ τυχὼν Β΄ Βραβείου λαμβάνει...

στ.—Ὁ τυχὼν Γ΄ Βραβείου λαμβάνει...

ζ.—Ὁ τυχὼν Δ΄ Βραβείου λαμβάνει...

η.—Ὁ τυχὼν Ε΄ Βραβείου λαμβάνει...

θ.—Ὁ τυχὼν ΣΤ΄ Βραβείου λαμβάνει...

ι.—Ὁ τυχὼν Ζ΄ Βραβείου λαμβάνει...

2.—Ἐκτός τῆς Ἀλληλογραφίας...

α.—Διὰ καθῆς Μικρᾶν Ἀγγελίαν...

β.—Διὰ τοὺς μὴ συνδρομητάς...

γ.—Μικραὶ Ἀγγελίαι προσβλητικαί...

δ.—Διὰ τοῦ Γραφείου τῆς Διαπλάσεως...

ε.—Καὶ Ἐθῆμον Μυεῖαν λαμβάνουν...

στ.—Ἀμα τῆς λήξεως τοῦ ἔτους...

ζ.—Ὁ τυχὼν Α΄ Βραβείου λαμβάνει...

η.—Ὁ τυχὼν Β΄ Βραβείου λαμβάνει...

θ.—Ὁ τυχὼν Γ΄ Βραβείου λαμβάνει...

ι.—Ὁ τυχὼν Δ΄ Βραβείου λαμβάνει...

1.—Καθὲς συνδρομητὴς ἔχων ψευδώνυμον...

2.—Τὰ Μικρὰ Μυστικὰ πωλοῦνται...

3.—Ὡ ἀνταλλαγὴ τετραδίων...

4.—Ὁ ἐπιθυμῶν ν' ἀνταλλάξῃ...

5.—Ὁ ἐπιθυμῶν ν' ἀνταλλάξῃ...

6.—Ὁ ἐπιθυμῶν ν' ἀνταλλάξῃ...

7.—Ὁ ἐπιθυμῶν ν' ἀνταλλάξῃ...

8.—Ὁ ἐπιθυμῶν ν' ἀνταλλάξῃ...

9.—Ὁ ἐπιθυμῶν ν' ἀνταλλάξῃ...

10.—Ὁ ἐπιθυμῶν ν' ἀνταλλάξῃ...

11.—Ὁ ἐπιθυμῶν ν' ἀνταλλάξῃ...

ΤΟ ΠΡΑΙΟΤΕΡΟΝ ΚΑΙ ΧΡΗΣΙΜΟΤΕΡΟΝ ΔΩΡΟΝ ΤΗΣ ΠΡΩΤΟΧΡΟΝΙΑΣ...

Με τὰς 416 Σελίδας του.—Με τὰς 230 εἰκόνας του.—Με τὸ «Παῖδι τῆς Μαῦς Μάσκας»...

ΤΙΜΑΤΑΙ Ἀρραφὸς δρ. 40 — (καὶ ταχυδρ. δρ. 41 διὰ τὸ Ἔσωτ. καὶ 46 διὰ τὸ Ἐξωτ.)...

Μετὰ τὸ μόνον παιδαγωγικὸν τοῦ περιοδικοῦ...

Μετὰ τὸ μόνον παιδαγωγικὸν τοῦ περιοδικοῦ...

Μετὰ τὸ μόνον παιδαγωγικὸν τοῦ περιοδικοῦ...

Μετὰ τὸ μόνον παιδαγωγικὸν τοῦ περιοδικοῦ...

Μετὰ τὸ μόνον παιδαγωγικὸν τοῦ περιοδικοῦ...

Μετὰ τὸ μόνον παιδαγωγικὸν τοῦ περιοδικοῦ...

Μετὰ τὸ μόνον παιδαγωγικὸν τοῦ περιοδικοῦ...

Μετὰ τὸ μόνον παιδαγωγικὸν τοῦ περιοδικοῦ...

ΤΟ ΠΡΑΙΟΤΕΡΟΝ ΚΑΙ ΧΡΗΣΙΜΟΤΕΡΟΝ ΔΩΡΟΝ ΤΗΣ ΠΡΩΤΟΧΡΟΝΙΑΣ...

Με τὰς 416 Σελίδας του.—Με τὰς 230 εἰκόνας του.—Με τὸ «Παῖδι τῆς Μαῦς Μάσκας»...

ΤΙΜΑΤΑΙ Ἀρραφὸς δρ. 40 — (καὶ ταχυδρ. δρ. 41 διὰ τὸ Ἔσωτ. καὶ 46 διὰ τὸ Ἐξωτ.)...

Μετὰ τὸ μόνον παιδαγωγικὸν τοῦ περιοδικοῦ...

Μετὰ τὸ μόνον παιδαγωγικὸν τοῦ περιοδικοῦ...

Μετὰ τὸ μόνον παιδαγωγικὸν τοῦ περιοδικοῦ...

Μετὰ τὸ μόνον παιδαγωγικὸν τοῦ περιοδικοῦ...

Μετὰ τὸ μόνον παιδαγωγικὸν τοῦ περιοδικοῦ...

Μετὰ τὸ μόνον παιδαγωγικὸν τοῦ περιοδικοῦ...

Μετὰ τὸ μόνον παιδαγωγικὸν τοῦ περιοδικοῦ...

Μετὰ τὸ μόνον παιδαγωγικὸν τοῦ περιοδικοῦ...

ΤΟ ΠΡΑΙΟΤΕΡΟΝ ΚΑΙ ΧΡΗΣΙΜΟΤΕΡΟΝ ΔΩΡΟΝ ΤΗΣ ΠΡΩΤΟΧΡΟΝΙΑΣ...

Με τὰς 416 Σελίδας του.—Με τὰς 230 εἰκόνας του.—Με τὸ «Παῖδι τῆς Μαῦς Μάσκας»...

ΤΙΜΑΤΑΙ Ἀρραφὸς δρ. 40 — (καὶ ταχυδρ. δρ. 41 διὰ τὸ Ἔσωτ. καὶ 46 διὰ τὸ Ἐξωτ.)...

Μετὰ τὸ μόνον παιδαγωγικὸν τοῦ περιοδικοῦ...

Μετὰ τὸ μόνον παιδαγωγικὸν τοῦ περιοδικοῦ...

Μετὰ τὸ μόνον παιδαγωγικὸν τοῦ περιοδικοῦ...

Μετὰ τὸ μόνον παιδαγωγικὸν τοῦ περιοδικοῦ...

Μετὰ τὸ μόνον παιδαγωγικὸν τοῦ περιοδικοῦ...

Μετὰ τὸ μόνον παιδαγωγικὸν τοῦ περιοδικοῦ...

Μετὰ τὸ μόνον παιδαγωγικὸν τοῦ περιοδικοῦ...

Μετὰ τὸ μόνον παιδαγωγικὸν τοῦ περιοδικοῦ...

Μετὰ τὸ μόνον παιδαγωγικὸν τοῦ περιοδικοῦ...

Μετὰ τὸ μόνον παιδαγωγικὸν τοῦ περιοδικοῦ...

Μετὰ τὸ μόνον παιδαγωγικὸν τοῦ περιοδικοῦ...

Μετὰ τὸ μόνον παιδαγωγικὸν τοῦ περιοδικοῦ...

Μετὰ τὸ μόνον παιδαγωγικὸν τοῦ περιοδικοῦ...

Μετὰ τὸ μόνον παιδαγωγικὸν τοῦ περιοδικοῦ...

Μετὰ τὸ μόνον παιδαγωγικὸν τοῦ περιοδικοῦ...

Μετὰ τὸ μόνον παιδαγωγικὸν τοῦ περιοδικοῦ...

Μετὰ τὸ μόνον παιδαγωγικὸν τοῦ περιοδικοῦ...

Μετὰ τὸ μόνον παιδαγωγικὸν τοῦ περιοδικοῦ...

Μετὰ τὸ μόνον παιδαγωγικὸν τοῦ περιοδικοῦ...

Η Διάπασις ἀσπείζειται τὸς φίλους της: Γερσίμου Β. Ρ. (ἐδ-χαριστὸ πολὺ ναί, καλύτερα τὰ συνεννοηθῶμε γι' αὐτὸ προφο-ρικῶς.) * Δασαρά (ποῦ τίς ἐλέησεν; δὲν ἔβρω) Γρηγόριον Β. (ἔλαβα εὐχαριστὸ καὶ γὰρ τὰ καλά λόγια) Μαρτίαν Β. Μ. (οὐ περιμένω, μη-κρὴ μου, μὲ χαρὰ) Τρελλὸν Ἀίρα (δὲν ἀμφιβάλλω γὰρ ἀποτελέσμε-ται) Υἱὸν τῆς Διολίδος (κάνε δὲ, τι μπορῆς; κ' ἐγὼ δὲ κἀμὼ δὲ, τι μπο-ρῶ; ἐλαίω δὲ, ὁ ἔρανος δὲ μὸδ δόση ἀρκεῖ γὰρ τὰ σὸς ἡγγεῖνα θ-λουσ') Ἀνώνυμον (τὰ φανερωθῆ-γιατὶ οὐ ἀνωθιμὸν δὲν ἔπαινε) Μερμυρί (δυσβασθῆ) Κλάδιον Ἐλαίας (δὲν ἔβρω πῶς ἔμαθαν τῆ διδύχου σου, ἀλλὰ σὺ μπορεῖς νὰ μὴ δώσης καρμὶ ἀπάντησιν καί, πολλοὶ λεξίγγυροι ἔχουν ξαναδηρο-οισυθῆ, ἀλλὰ μὲ ἄλλη διατύπωσιν δοτε αὐτοὶ θεοδοτοῦναι νόοι) Ἡ-λίαν Δ. Καμ. (εἶπα δ' εἶπὴν τὴν καθυστέρησιν τὸ προσσχῆς ἐλαίω νὰ ἐκδοθῆ τὴν ἡμέρα του, χριστε-γεννιάτικο) Μαῦρον Καβαλλάρην (μὲ δλοτο φευδῶνμό σου θέλει νὰ σοῦ ἀπαντήσω, αὐτὸ μόνον νὰ γράψης σὸ γράμμα σου) Ἀφροκρινον, Μίαν Δάκκα, Δημ. Μ. Πουγγῆν, Ἀδραν τοῦ Πηλίου, Ἰουλιανὸν, Π. Ρα-σιτάχην κλπ. κλπ.

Εἰς ὅσας ἐπιστολάς ἔλαβα μετὰ τὴν 16 Δεκεμβρίου δά τενη-τήσω εἰς τὸ προσσχῆς.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

ΣΥΝΕΧΕΙΑ τοῦ 206ου Διαγωνισμοῦ Ἀόσων. Αἱ λύσεις εἰκάζει μετὰ τῆς 17 Φεβρουαρίου ἀλλὰ καὶ πῶρον τῆς πο-θεματικῆς ταύτης, ἐπ' ὅσον δὲν εἴη ἔχον διόμην δημασευθῆ.

27. Λεξίγγυρος

Τοῦ γλυκοῦ νεροῦ ἓνα φάρι βρεθῆκε σὲ ποταμὸ Κι' ἐθὺς ἔγινε μετὰ χάρι Πουλι ἀποδημητικῶ.

28. Στοιχειόγγυρος

Σ' ἐνὸ σπλάχνο ποῦ σοῦ δίνει Τῆ ζωῆ, τὴν κίνησιν σου, Πρόδοσα' ἓνα μόνον γράμμα Μὲσ' στῆ μέση του ἀμφιβῶς, Καὶ μπροστὰ σου θάντικῶς Πρὸς ἀμέτρητη ἐκπληξή σου, Κοινὸ δέντρο καρποφόρὸ Νῆβην μεγαλοπρεπῶς!

29. Δρασυκλασιμὸς

Τὴν τάξιν δὺο του σὺλλαβὸν Νόστιμο φάρι ἀλλάξει Καὶ θῆκη γὰρ τὸ γράμμα σου Εὐθὺς σοῦ παρουσιάζει.

30. Δίγγραμμα

Μίχρη γῆσ τοῦ Αἰγαίου Καπελλῶναι σὺλλαβῆ Κι' ὄρως μέγα στῆ Ρωσσίαι Σεφτυρῶναι αὐτοσημαίει.

31. Ἀκρυρα

* * * * * Καθέτος, θηρί-ον. Ὀριζοντίως, ἀνω γῆσος τῶν Κυκλάδων καὶ κάτω ἤρωσ μυ-θικός.

32. Κρυπτογραμματὸν

- 193456174 = Ἀρχαῖος βασιλεὺς.
- 216651 = Κράτος
- 36574 = Ἀπλότης.
- 45167 = Ἐκκρίσις ἀδέων.
- 5474 = Ἐπίθετον
- 61661 = Ἀνδρῶτινον.
- 7441 = Ὀρος τ. Ἑλλάδος.

Ἐστὴν ἐπὶ τὸ Καρυφῶλλι τοῦ 21 33-35. Λογοπαίγνια

1. Ποιὸς εἶναι ὁ ἅγιος ποταμὸς, Ὁ αἰμοβόρος κ' ἰταμὸς;
2. Ποῦ ἔφρεῖς πόλη, δὲν μοῦ λῆς, Ποῦ νὰ τῆ βόξουν στίς πληγῆς;
3. Καὶ ποῖα εἶναι ἡ γῶρα ἐκείνη Ποῦ τὸνομά της δίνει Σὲ νειεῖς, μὲ καλωσίην;

Ἐστὴν ἐπὶ τοῦ Ἰδαίου Μουσέωνων 36. Διπλή Ἀκροστιχίς ἐξ ἀνα-γραμματισμοῦ.

Νάναγραμματισθοῦν αἱ κατω-τέρως λέξεις καὶ νὰ σηματοδοθῶν ἄλλαι ἔξ τοιαῦται, ὅστε τὰ μὲν ἀρχικὰ τῶν ἐπίκευλοῦν δένδρων, τὰ δὲ δευτέρω γράμματα πόλιν:

- 1. Παῦλος, 2. Οἰκός, 3. Σπύ-μα, 4. Κόρσις, 5. Αἶνος, 6, Ἰ-σαῖος.

Ἐστὴν ἐπὶ τοῦ Ὀφίμου Ἐρίτων 37. Φωνητολόγιον

ρα ρα ιν ΛΟΝ
ρα ρα ιν ιν
Ἰδαί ραραρα τίς ἐλ κακ' ὄναρ
ρα ρα ιν ιν
ρα ρα ιν Ε
Ἐστὴν ἐπὶ τῆς Χλόης

Διὰ τῶν Γαλλομαθεῖς

39. Enigme

Je suis dans les airs,
On m'attend sur la terre,
Quand gronde le tonnerre,
Quand brillent les éclairs,
L'été je suis liquide
L'hiver blanche et solide
Et dans toute saison
Une douce boisson.

Ἐστὴν ἐπὶ τοῦ Σανουελλῶρ 40. sans voyelles
Tt-st-fn-D-si-st-nin
Ἐστὴν ἐπὶ τοῦ Ἑλλην. Αἰθῆρας

ΛΥΣΕΙΣ

τῶν Π. Ἀσκήσεων τοῦ φέβ. 35

500. Πυρετον (πῦρ, ἴον.)-501. Κτήνος-Τήνος.-502. Πόρος-Πό-ρος.-503. Χίος-χι.-504. Ὁ Ἥλιος, ἡ Ἥλεια, τὸ ἤλιον.
505. Α Λ Κ Μ Α Ν 506-510. Διὰ 505. Α Λ Κ Μ Α Ν τοῦ Ἰ: μίαν, Ν Γ Ο Ε παῖος. (ἢ σὺ, Α Λ Η Κ Τ Β Α μετὰ χιῶν, μὲ Β Α Κ Ι αἰδῶν. 511. Ν Ε Ρ Ι Υ Ρ Ρ Ω Ν (Νεῖλος, Α Α Β Δ Η Ρ Α Β εἶς ὁ βίος. Δ Ι Ο Ρ Κέρκυρα (ἢ Μ Ε Α Ι Τ Η Πέρος), Νε-κῆς, Ἰσπανία.)-512. Ἐλευθερία, Ἰσότης, Ἀδελφότης.-513. Πε-ρίμετρο νὰ σ' ἐπιαντίσῃ. (περὶ μ' ἐν, ἐν α σ', ἐπ' ἐν ἐς, οὐδ.)-514. Πᾶν μέτρον ἀριστον (pan, maître, on, a, ricke, tout.)-515. Qui voie un œuf, volera un bœuf.

ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ

Διὰ 1 ἕως 10 τὸ πολὺ λέξεις μὲ ἀπλᾶ στοιχεῖα ὁ. 4 (τὸ ἐλάχιστον τί-μημα). Πῶρον τῶν 10 λέξεων 40 λέπτα ἢ λέξις, μὲ πᾶσα δὲ στοιχεῖα λεπτὰ 60, καὶ μὲ κροσσῶτα λεπ. 60. Ὁ χαριστὸς στίχος δευτέρως 2. (Ἡ προσηλωτὴ εἶναι ἀνεπίτητη)

Ποιὸς δὲν ἀνταλλάξῃ τὰ πρω-τότυπα Μ. Μυστικά!!! τοῦ: Συναγῶνιον Μάρτυρος

Γ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΣ «ΣΜΥΡΝΗΣ» Ἀιγητικῶν καὶ Γελοιογραφί-ας. Πρόθεσμα διήμερος. Βρα-βεῖα πρωτότυπα. Συμμετοχὴ 30 λεπτοσ. Διοίε: Ἀλέξ. Βεῖνὸγλου, Ἀβέρωφ 7-Γ. Ἀθήναι.

Α ΘΑΝΑΤΗ ΕΛΛΑΔΑ Ἐπὶ Δημοφῆρισμα

Σύλλογε Παλιόρρομ, ὅς με-λος ἐλάττω στῆν ὑποστηρίξη. -Νύμφη τοῦ ἄσσου, Πυρταχοῦ Πορών, βεθῆθατε νὰ ἐπιτύχη ἔγας φίλος σας.-Σένη, Χλόη, τὸ ἔβρω πῶς δὲν δά μοῦ ἀρνηθῆτε τὴν ψῆφον σας μαζί μὲ τοὺς φί-λους σας.-Ἀθάνατη Ἑλλάδα (Ὀνειρο τῆς Κύπρου).

Β Ρ Η Τ Ε Μ Α Σ A2103Λ=ΧΟ. Δ Ε Ρ Α, 10Π713Κ19=ΠΑ-ΝΟΥΚΛΑ

Ο ΠΟΙΟΣ ψηφίσῃ τὸ ΟΝΕΙΡΟ ΤΗΣ ΑΝΑΤΟΛΗΣ δὲν ἔχει ἀνάγκη νὰ ψηφίσῃ ἄλ-λο ψευδῶνον.

Α Γ Γ Ε Λ Ο Σ Ε Ι Ρ Η Η Ξ Ε, ἠποφῆρι-σος Δημοφῆριματος 1932. Ψᾶφο!!! παιδιὰ, ψῆφο!!!

Ε Υ Β Η Ι Α Ξ Π Λ Ε Χ Τ Η Π Ο Ρ Φ Υ Ρ Α Δ Η Μ Ο Ψ Η Φ Ι Σ Μ Α 1922

Σ Υ Μ Μ Ο Ρ Ι Α «ΟΜΙΧΑΗΣ» Σ Α Ν Ι Κ Η «ΟΙ, «ΚΚΚΚ», «ΤΡΙΑΝ-ΔΡΙΑ», «Π.Α.Σ.», ΙΟΥΛΙΑΝΕΣ, σῆς κηρύττομα πόλεμο. Αηλώσατε ὀ-ποταγήν.

ΕΛΛΗΝΟΠΙ. Γάτων ἔχε ἐλα-φράν. ΡΙΤΑ, εἶσαι ἡ Ἰωάννα Γκούτα ἀδελφῆ τοῦ Μπαρμπαν-τάχου. Τὰ λόγια περιττά.

Μ Α Ϊ Σ Τ Ρ Ο Σ, Κ Α Τ Α Γ Ε Σ

Π Ο Ι Η Τ Ι Κ Ο Σ Δ Ι Α Γ Ω Ν Ι Σ Μ Ο Σ Παρατίθεται ἓνα μῆνα. Βρα-βεῖα τρία ἕνεκα πληθῶρας ἀπα-τήσεων. Ἀρ. Γυμνασιῶται, Ἀρῆ, ἐλαβα: εὐχαριστῶ.

Ρ Ι Τ Α. ἔσο βεβαία ὅτι δά ψη-φίσει τὸ ὑπέροχον ψευδῶνυ-μόν σου:

ΕΛΛΑΔΑΣ ΑΓΓΕΛΙΑ Γάτι Γράμμε, Κεραινοβ. Ἰκ-πῶτα, Μ. Μ. εἰσεῖλα: περιμένα ἰκῶ σαs.

Ξ Α Μ Π Α Ι Ν Ο Ν Τ Α Σ τὸ σαλὸν τῆς Διαπᾶσιως, χαίρετὸ τοὺς φίλους Κολοσσος καὶ Λαβύριν-θον.- ΖΙΖΑΝΙΟΝ τ. ΠΑΠΑΤΡΕΧΑ

Α Ν Ι Κ Η Τ Η Β, αἱ ἀνακαλίψεις σου δὲν κοστίζουν παρά κἀμὼ ἀπὸ τὴν τιμὴ τῆς δημοσιεύσεως. Ἀν-μορεῖς, ἀνακαλίψτε μὲ. ΑΡΙΣΤΟΦΑΝΗΣ

Σ καὶ Διαπᾶσιουλοῦ διὰ τὸ ΝΕΟΝ ΕΤΟΣ εὐχομαι ΧΡΟ-ΝΙΑ ΠΟΛΛΑ. — ΣΑΝΤΟΡΦ

Γ ρ ο μ μ α τ ο σ π λ λ ῆ τ α ι, ἀνταλλά-σο κατὰ Γραμματόσημα. Στείλατε μεταλόγουσ Διοίε: Γ.Κ.Ρ., π.τ. Ἀθήναι. ΣΑΝΤΟΡΦ

Ν ε ο σ ἠ λ η ν ῖ κ ῆ Σ ῶ λ λ ο γ ε Ἰ Ἀ π ῶ λ ω ν, ἔχητ τὰς Διοίεσ σας, διότι παρεπέσαν.

Α π ῖ λ ῆ, τὸ γράμμα σου μὲ εὐ-χαριστήσε πολὺ νὰ γράψης σὺν γὰ.

Α Π Ο Κ Α Λ Υ Ψ Ε Ι Σ Βιλλὰς=Ο. Λαζαρίδης, Ζι-κατῶ=Γ. Λαζαρίδης, Ἀτρόμη-τος Στρατηλάτης=Κωνσταντινί-δης, Εὐγενής Παπῆνης=Θ. Κλε-άνθης, Ματωμένο Λαφνιάδα=Καραθανάσης, Ἀρατος=Θ. Κο-βατῆς, Ἴαν=Δ. Βαυδούσης, Δευτεριά=Φωτιάδης, Επεσεμένος Ἀσόδος=Πουλάκος.

Εἰς τὴν ΚΒ-1270 ἔγινε ἐν λά-θος: ΝΙΑΓΡΑΣ=ΕΠΑΒΕΡΑΣ, διότι Κ. ΠΑΝΑΓΙΩΗΣ=ΜΑ-ΣΚΑ' ἐξηγουόμεθα.

Α Ρ Χ Ι Δ Ι Α Β Ο Λ Ο Σ Τ Ρ Ι Φ Υ Λ Λ Ι, ἀνταλλαγὴν Μ. Μ. δέχομαι: σε γνωρίζω.

Μ παίνοντας: στὸ διαπᾶσιουλο-σμο χαίρετὸ δλοῦς. Ρίτα, ἔχεις 22 ἀτομικοὺς ψήφους.

Φ λ ο ἰ μ ο ν, ποῦ ἀνταλλάξα-με Μ.Μ. καὶ σ. π. ἔχητ τὴν ὑ-ποστηρίξή σας.—Ἀθάνατη Ἑλ-λάδα, (Ὀνειρο τῆς Κύπρου, Βάλ-σαμο Πανόλιου).

Μ κεραινωτά, Ἀρλεξίνα, Παν-τάχου Πορών, Ρίτα, Ἀρῆ, Βεατρίκη, Ἀρχηγὴ τῆς Φιλίης, ΑΔΗΛΟΓΡΑΦΟΥΜΕ καὶ ΑΝ-ΤΑΛΛΑΣΟΥΜΕ Μ. Μ.; Γρά-ψατε μέσοσ Διαπᾶσιως.

Κ ρ α ι ν ο β ῶ λ ε Ἰ α π ῶ τ α, ἐλαβα, εὐ-χαριστῶ, εἰσεῖλα. Ἀφελῆς Κυ-κροστοῦλα, Μαυρούκα, Βεατρί-κη, ἀνταλλάσομε Μ. Μ.; Ἐν-ναί, στείλατε. Ἀπαντήσο: τάχι-στα.

Ο ν ε ἰ ρ ο τ ῆ ς Κ ῦ π ρ ο υ, Μὴ μοῦ προτινετε ἀνταλλαγὴν Μ. Μ., δέ-χομαι καὶ περιμένω.—Μεράντα

Α γ α τ η μ ῆ ν Δ ι α π ᾶ σ ι ο ῦ λ ο ῦ δ ο σ ἀ μ ο ῦ σ τ ἔ λ λ ε τ ε γ ρ α μ μ α τ ὴ σ η μ α, οἱς παρακαλῶ νὰ βάζετε καὶ τὰ ἀνάλογοσ γραμματόσημα, γιὰ-τι πληθῶσ-πληθῶσ ἀρῶτιμο δά βγάλα φαλλιμέντο!...—Μεράντα

Γ ι α τ ἰ δ ἔ ν π ῶ ρ ε τ ε δ λ ο ἰ μ ῆ ρ ο σ Ἰ σ τ ὶ ν π ρ ο σ τ η ρ η ῦ χ ἔ ν τ α δ ι α γ ω ν ἰ σ μ ὸ μ ο ν; Σ ῆ ς π ρ ο μ ῆ ν α, ἐμ-περὸς.

Τ ρ ο ῦ τ ῆ ς Ρ α, εὐχαριστιόμαστε Τ Π Ε Ρ Ι Α Ρ Ο Μ Ε, καὶ ἐπὶ δι-κά σου.